

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Viktora Kučery a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobců: **a) Zdravý Rožnov, z.s.**, sídlem Habrová 2295, Rožnov pod Radhoštěm, zast. Mgr. Pavlem Černým, advokátem se sídlem Údolní 33, Brno, **b) R. D.**, zast. Mgr. Pavlem Černohousem, advokátem se sídlem Lublaňská 398/18, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, sídlem třída Tomáše Bati 21, Zlín, **za účasti:** I) Kaufland Česká republika v.o.s., sídlem Pod Višňovkou 25, Praha, zast. JUDr. Jířím Ctiborem, LL.M., Ph.D., advokátem se sídlem Národní 973/41, Praha 1, II) S. M., v řízení o kasačních stížnostech žalobců a), b) proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 27. 5. 2020, č. j. 65 A 58/2017 - 326,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnosti **s e z a m í t a j í.**
- II.** Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasačních stížnostech **n e p ř i z n á v á.**
- III.** Osoby zúčastněné na řízení **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení o kasačních stížnostech žalobců.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Rozhodnutím ze dne 3. 5. 2017, č. j. KUZL 18918/2017 žalovaný k odvolání žalobců a) a b) a dalších odvolatelů z části změnil a ve zbytku potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Rožnov pod Radhoštěm (dále také „správní orgán I. stupně“) ze dne 3. 5. 2013, č. j. MěÚ-RpR/03914/2013; tímto rozhodnutím správní orgán I. stupně rozhodl o umístění stavby *obchodní dům, trafostanice, požární nádrž, „reklamní zařízení“ – stavby pro reklamu, přístřešek, úprava místní komunikace (okružní křižovatka), parkoviště pro 170 osobních vozidel, zpevněná plocha, chodníky, přípojka pitné vody, venkovní kanalizace včetně ORL, STL plynovod, STL plynovodní přípojka, telefonní přípojka, venkovní osvětlení areálu, přeložka veřejného osvětlení a sadové úpravy*, na pozemku st. p. X, p. č. X, X, parc. č. X, X, X, X, X, X, X, X, X, X, X, X, X, X, X, X, X, X, X, X v katastrálním území R. R. Stavebníkem je osoba zúčastněná na řízení I.) Kaufland Česká republika v.o.s.

[2] Rozhodnutí žalovaného napadli žalobci a), b) žalobou; Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci (dále jen „krajský soud“) ji rozsudkem ze dne 27. 5. 2020, č. j. 65 A 58/207 – 326, zamítl.

[3] V projednávané věci rozhodoval krajský soud opakovaně. Nejprve Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 26. 4. 2016, č. j. 22 A 42/2014 - 93, I. rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 12. 2013, č. j. KUZL 536/2014, v odvolacím řízení zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Zavázal žalovaného, aby se vyjádřil ke správnosti použité metody (matematického modelu) a její rovnocennosti vzhledem k měření *in situ* a použitelnosti údajů z měřících stanic ve Zlíně a Vsetíně. Ve vztahu k těmto námitkám shledal krajský soud rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelné; ostatní žalobní námitky neshledal krajský soud důvodné.

[4] Žalovaný v novém rozhodnutí ze dne 3. 5. 2017, č. j. KUZL 18918/2017 v části změnil a ve zbytku potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 3. 5. 2013, č. j. MěÚ-RpR/03914/2013, o umístění stavby. Žalovaný odůvodnil, proč je nahrazení měření škodlivin v ovzduší matematickým modelováním přípustné a vhodné; měření *in situ* neprováděl; učinil vlastní šetření z údajů dostupných na mapách Českého hydrometeorologického ústavu (dále „ČHMÚ“) zveřejněných na webových stránkách.

[5] Rozsudkem krajského soudu ze dne 26. 6. 2018, č. j. 65 A 58/2017 – 196, bylo rozhodnutí žalovaného opětovně zrušeno. Krajský soud uvedl, že žalovaný vyčerpávajícím způsobem odůvodnil, proč je potřeba při zkoumání budoucích poměrů použít matematický model, a podrobně vysvětlil, z jakých důvodů zpracovatel rozptylové studie použil data z měřících stanic ve Vsetíně a ve Zlíně, nikoli ze stanic, které se nacházejí blíže Rožnovu pod Radhoštěm. Dle krajského soudu však scházela úvaha žalovaného o tom, zda jsou tato data použitelná jako vstupní údaje současného znečištění v dané oblasti; žalovaný tedy dle soudu nevysvětlil, proč bylo možné nahradit vstupní data získaná měřeními na místě daty ze vzdálených měřících stanic pro provedení výpočtu v matematickém modelu. Argumentace založená jen na ceně a délce měření nebyla dle krajského soudu dostatečná a přesvědčivá a zcela scházelo jakékoliv zohlednění specifik Rožnova pod Radhoštěm.

[6] Proti rozsudku krajského soudu brojil žalovaný a osoba zúčastněná na řízení I. (stavebník) kasační stížností. Rozsudkem ze dne 11. 11. 2019, č. j. 5 As 266/2018 - 88, Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud konstatoval, že se žalovaný v souladu s právním názorem Krajského soudu v Ostravě v druhém odvolacím řízení podrobně zabýval použitím matematického modelování koncentrace škodlivých částic v ovzduší na základě využití nejlépe vypovídajících (co do počtu měřených škodlivin) a použitelných měřících stanic namísto měření škodlivých částic přímo na místě. Konkrétně dle názoru Nejvyššího správního soudu úvaha o správnosti použití matematického modelování úrovně emisního zatížení v Rožnově pod Radhoštěm na základě měření ve Zlíně a ve Vsetíně a současně ani úvaha o vhodnosti vstupních údajů použitých do tohoto výpočtu v rozptylové studii v novém správním rozhodnutí, které na všechny tyto otázky dává podrobné odpovědi, nechybí. Krajský soud však nově zpochybnil samotná vstupní data pro zpracování studie, resp. tvrdil, že se měl správní orgán k vhodnosti jejich použití vyjádřit; takový záměr však krajský soud účastníkům při jednání nesdělil a nedal jim ani možnost se k takové otázce vyjádřit.

[7] Krajský soud dále dle kasačního soudu přezkoumatelným způsobem nevypořádal námitku stran podání žalobkyně b), neboť bez dalšího pouze konstatoval, že tato námitka je důvodná; dále se nevypořádal s námitkou relevance nové právní úpravy a jejích dopadů na faktické posouzení věci samé, a konečně pominul v řízení osobu zúčastněnou na řízení, jejíž vyjádření v odůvodnění napadeného rozsudku neuvedl; nevyplývá ze spisu, že by byla vyzooměna o konání ústního jednání, a rovněž jí nebyl doručen rozsudek. Nejvyšší správní soud tak shledal napadený rozsudek krajského soudu dílem nepřezkoumatelný a dílem založený na vadách řízení před soudem.

[8] Krajský soud nyní napadeným rozsudkem žaloby stěžovatelů zamítl, přičemž, vázán názorem Nejvyššího správního soudu, konstatoval, že žalovaný řádně odůvodnil, proč způsob

pokračování

výpočtu koncentrace škodlivých látek vlivem umístovaného záměru v rozptylové studii pro dokumentaci o posouzení vlivu záměru na životní prostředí byl dostatečným, vhodným a standardním postupem.

[9] Krajský soud předně uvedl, že ačkoli je povinen vycházet ze skutkového a právního stavu v době rozhodování žalovaného, tedy za účinnosti novelizovaného zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o posuzování vlivů na životní prostředí), nic to však nemění na tom, že správní řízení bylo zahájeno v době, kdy bylo stanovisko EIA povinným předpokladem pro umístění stavby. Již zpracované stanovisko se stalo podkladem rozhodnutí, ze kterého správní orgány vycházely. Na této skutečnosti nemohla nic změnit ani novela č. 39/2015 Sb. Stanovisko EIA tak stále zůstává podkladem pro vydání správního rozhodnutí a z ničeho se nepodává, že by k němu žalovaný neměl v napadeném rozhodnutí již přihlížet. Krajský soud byl proto povinen přezkoumat námitky vztahující se ke stanovisku EIA.

[10] K námitkám neposouzení vlivu stavby na emisní zatížení území a neprovedení řádného měření emisí krajský soud odkázal na zrušující rozsudek Nejvyššího správního soudu, podle něhož za situace, kdy žalovaný vysvětlil použití matematického modelu, zákonnost použití této metody a současně výběr měřících stanic nebyl v rozporu se zákonem, nepřísluší hodnotit specifika území a vstupní data. Z toho důvodu krajský soud neprovedl důkazy, které navrhli žalobci k prokázání skutečností týkajících se vstupních dat.

[11] Krajský soud se neztotožnil ani s námitkou nedostatků územního řízení či nesprávnosti výpočtů dopadu na životní prostředí. Uvedení provozní doby do 20 hodin v autorizovaném posouzení vlivů nemohlo ovlivnit závěry tohoto posouzení v neprospěch žalobkyně b); zpracovatel autorizovaného posouzení v části 5.3 dospěl k závěru, že charakter expozice vůči fyzikálním a chemickým látkám je trvalý, takže i kdyby zpracovatel posouzení hodnotil provozní dobu OD Kaufland do 22 hodin, na jeho závěru o trvalém charakteru expozice by to nic nezměnilo, ba naopak, prodloužení provozní doby by jeho závěr podpořilo.

[12] Obdobně krajský soud neshledal důvodnou ani námitku formálního přezkumu závazného stanoviska EIA; Ministerstvo životního prostředí ve stanovisku ze dne 4. 1. 2016, č. j. 78545/ENV/15, reagovalo na konkrétní námitky účastníků a dostatečně, přezkoumatelným způsobem, se jimi zabývalo. Krajský soud má také, na rozdíl od žalobkyně b), za to, že posuzování skutečného zatížení území v době zkušebního provozu OD Kaufland chrání její práva a umožnilo by přijmout opatření, která by vedla k řešení případného negativního stavu. K namítanému izolovanému posouzení vlivů záměru a křižovatky krajský soud poznamenal, že záměr křižovatek na silnici I/35 byl projednán v samostatném řízení; pokud žalobkyně měla k provedení křižovatky námitky, měla je uplatnit v tomto řízení. Námitkou týkající se světelné křižovatky se žalovaný ostatně zabýval na str. 51 napadeného rozhodnutí a v této souvislosti odkázal na odůvodnění rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 21. 12. 2016, č. j. 30 A 76/2014-11.

[13] Žalobkyně b) dále namítala vady hlukové studie, nesprávné posouzení vlivů obchodních domů Billa a Lidl na provoz OD Kaufland, negativní vliv OD Kaufland na kvalitu ovzduší, nedostatečné posouzení otázky zvýšení hluku před domem žalobkyně, vady stanoviska krajské hygienické stanice, absenci souhlasu s výměnou oken, nedostatečné odstínění zelení, vady vyjádření k rozptylové studii a přezkumu provedeného Ministerstvem životního prostředí, vady podkladů pro rozhodnutí, nevyvěšení grafických příloh rozhodnutí, neposouzení urbanistické vhodnosti stavby, zhoršení pohody bydlení; tyto ostatní žalobní námitky neshledal krajský soud důvodné.

[14] V souladu se závazným právním názorem vysloveným ve zrušujícím rozsudku NSS se krajský soud zabýval námitkou, podle níž se žalovaný nevypořádal s bodem 7 odvolání. Krajský soud uvedl, že se správní orgány otázkou dopravního zatížení, jeho zvýšením a dopady na danou lokalitu zabývaly velmi podrobně (např. na str. 31, 32, 51 napadeného rozhodnutí), reagovaly na námítky týkající se ulice Meziříčská, silnice I/35 a napojení; úvahy žalovaného jsou podrobné a přezkoumatelné. Žalobkyně b) namítala, že správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí odmítl vypořádat námitku a návrh ze dne 8. 4. 2013 s tím, že se nebude dále zabývat připomínkami a důkazy žalobkyně b), které lze uplatnit do konání ústního jednání spojeného s místním šetřením. Tímto bylo dle žalobkyně b) porušeno právo v průběhu celého řízení až do vydání rozhodnutí navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy. K tomu krajský soud po podrobném prostudování napadeného rozhodnutí konstatoval, že se žalovaný námitkou 7 ohledně podání ze dne 8. 4. 2013 výslovně nezabýval a dále, jak mu uložil Nejvyšší správní soud ve zrušujícím rozsudku, zkoumal, zda tato vada měla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí v kontextu všech vyjádření a vypořádání opakovaných či obsahově obdobných námitek, které správní orgány ve vztahu k žalobkyni učinily, jelikož ne každé procesní pochybení má za následek nepřezkoumatelnost či nezákonnost vydaného rozhodnutí ve věci. V napadeném rozhodnutí byly nejčastější námítky shodující se u více odvolatelů vypořádány společně; žalovaný tak obsahově námitku žalobkyně b) ohledně akustického tlaku a exhalací z dopravy, překročení limitů pro benzopyren posoudil na straně 28 a 29 napadeného rozhodnutí, kde vypořádal námítky směřující do obsahu závazného stanoviska dotčeného orgánu a do stanoviska EIA všech odvolatelů souhrnně. Otázkou dopravního zatížení se žalovaný zabýval na str. 31-33 napadeného rozhodnutí v rámci vypořádání společných námitek týkajících se zvýšení dopravního zatížení v lokalitě. Kvalitou ovzduší a možným vlivem utlumení dopravy v areálu ČSAD na hlukovou zátěž a imisní zatížení se žalovaný zabýval na str. 35-39 napadeného rozhodnutí v rámci vypořádání společných námitek týkajících se zhoršení kvality ovzduší a překročení hlukových limitů. Pro úplnost krajský soud uvedl, že námitku, že v době rozhodování správních orgánů byl provoz v areálu ČSAD utlumen, vznesla žalobkyně b) již ve vyjádření k posudku č. j. KUZL 64031/2011 a bylo na ni reagováno v rámci vypořádání vyjádření k posudku ze září 2011 zpracovanému RNDr. Zuzanou Kadlecovou. Krajský soud tak uzavřel, že ačkoli se žalovaný výslovně nezabýval druhou částí bodu 7 odvolání, nemohlo dojít k zásahu do veřejných subjektivních práv žalobkyně b).

[15] Rozsudek krajského soudu napadli žalobci a), b) [dále jen „stěžovatelé a), b)“] kasačními stížnostmi.

Kasační stížnost stěžovatele a) - Zdravý Rožnov, z.s.

[16] Stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje důvody dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Po úvodní rekapitulaci závěrů Nejvyššího správního soudu v předcházejícím zrušujícím rozsudku stěžovatel namítal, že krajský soud v napadeném rozsudku bez dalšího dokazování – i bez nově navržených důkazů (včetně výslechu doc. V., navrženého stěžovatelem na jednání krajského soudu dne 27. 5. 2020) pouze uvedl, že převzal právní názor kasačního soudu. Stěžovatel však na odůvodnění Nejvyššího správního soudu demonstroval, že krajský soud neměl co převzít, neboť kasační soud na uvedená nová tvrzení a nové důkazy žádný právní názor nezaujal, vyjma teze, že tyto nemůže hodnotit, dokud tak neučiní krajský soud. V uvedeném stěžovatel spatřuje nejen nezákonnost, ale též vadu řízení, protože nebyly provedeny nově navržené důkazy ani prověřena nová tvrzení. Stěžovatel má za to, že krajský soud měl buď doplnit dokazování ohledně vhodnosti vstupních dat, nebo měl i v případě, že hodlal převzít názor Nejvyššího správního soudu, doplnit dokazování ve věci, přičemž nebylo vyloučeno, aby rozhodl ve prospěch stěžovatele.

pokračování

[17] V další části kasační stížnosti stěžovatel namítá dezinterpretaci rozsudku Nejvyššího správního soudu ze strany krajského soudu. Nejvyšší správní soud doslova uvedl, že pokud byl výběr měřících stanic pro stanovení imisního pozadí v Rožnově pod Radhoštěm proveden v souladu se zákonem odpovídajícím způsobem, a pokud byla reprezentativnost stanic Zlín a Vsetín určena odborným pracovištěm standardní uznávanou a používanou metodou, teprve pak krajskému soudu nepřísluší posuzovat, zda měla být „místní specifika“ žalovaným vyloučena či promítnuta do úpravy vstupních dat. Krajský soud tedy měl v napadeném rozsudku v první řadě vyhodnotit, zda uvedené podmínky platí nebo ne, což však neučinil. Stěžovatel přitom uvedl řadu argumentů, ze kterých vyplývá, že uvedené podmínky dodrženy nebyly (odkaz stěžovatele na metodický pokyn odboru ochrany ovzduší pro vypracování rozptylových studií podle § 32 odst. 1 písm. e) zákona č. 201/2012 Sb., o ochraně ovzduší; Metodická příručka společnosti ATEM; vyhláška MŽP č. 330/2012 Sb., o způsobu posuzování a vyhodnocení úrovně znečištění, rozsahu informování veřejnosti o úrovni znečištění a při smogových situacích; data ČHMÚ týkající se dané lokality atd.). Krajský soud navíc nemůže být „bez dalšího“ vázán právním názorem kasačního soudu, pokud je tento názor podmíněn dalším dokazováním. K tomu stěžovatel dodává, že krajský soud nemůže na řádné odůvodnění svých vlastních závěrů rezignovat.

[18] Stěžovatel konstatuje, že závěry krajského soudu v druhém odvolacím řízení se týkaly toho, zda lze použít matematický model namísto měření *in situ*, přičemž je nesporné, že matematický model použít lze. Problém, na který stěžovatel soustavně upozorňuje, spočívá v tom, jaká vstupní data se měla použít, tedy zda data získaná měřeními na místě samém, anebo údaje ze vzdálených měřících stanic, které nemusí být pro danou lokalitu relevantní a které jsou samy o sobě „modelovány“. Pokud krajský soud uzavřel, že mu nepřísluší hodnotit specifika území a vstupní data, pak tento závěr považuje stěžovatel za zcela nesprávný. Stěžovatel poukazuje na to, že krajský soud v rozsudku ze dne 26. 6. 2018 konstatoval, že žalovaný v napadeném rozhodnutí nevysvětlil, proč bylo možné jako vstupní data současného stavu imisního zatížení použít výsledky měření z měřících stanic ve Vsetíně a Zlíně, zda byly tyto stanice s ohledem na specifika dané oblasti vhodné. V nyní napadeném rozsudku dospěl krajský soud k opačnému závěru, že žalovaný řádně odůvodnil použití dat ze vzdálených měřících stanic namísto měření hodnot koncentrací škodlivých částic přímo na místě. Takový závěr však nemá oporu v provedeném dokazování a krajský zároveň nezdůvodnil, proč pokládá výše shrnutou žalobní argumentaci stěžovatele za nesprávnou. Napadený rozsudek je tak v tomto směru nezákonný a zároveň nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů.

[19] S ohledem na uvedené stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu, jakož i rozhodnutí žalovaného, zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Kasační stížnost stěžovatelky b) – R. D.

[20] Stěžovatelka v kasační stížnosti uplatňuje rovněž důvody dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[21] Stěžovatelka s ohledem na zrušující rozsudek kasačního soudu očekávala, že při opakovaném projednávání před krajským soudem bude právní otázka použitelnosti velmi náhodného modelu namísto zjištění stavu měřeními znovu, resp. nově posouzena — a to po doplnění tvrzení účastníků. Stěžovatelka proto na jednání zopakovala své tvrzení (o nesprávnosti takto „zjištěného“ stavu věci), doplnila tvrzení o dalších vadách vstupních dat a doplnila i návrh důkazů (zejm. k dalším vadám vstupních dat) — včetně návrhu vyloučení doc. V. Krajský soud se však touto otázkou odmítl zabývat s tím, že uvedl, že již byla vyřešena ve

zrušujícím rozsudku. Podle stěžovatelky se jedná o překvapivý postup, neboť kasační soud vytkl krajskému soudu, že jeho řešení otázky vstupních dat bylo překvapivé, a uvedl, že krajský soud měl dát možnost účastníkům se vyjádřit (viz bod 50 zrušujícího rozsudku). Pokud by bylo pravdou, že Nejvyšší správní soud sám tuto otázku vyřešil ve zrušujícím rozsudku, pak by tím kasační soud sám zopakoval vadu, kterou vytkl krajskému soudu — zrušující rozsudek by v řešení uvedené otázky byl překvapivý, neboť ani Nejvyšší správní soud dopředu účastníkům nepředestřel své právní hodnocení a nedal účastníkům možnost se k němu vyjádřit. Rozsudek krajského soudu je proto nepřezkoumatelný — postup krajského soudu je nekonzistentní, když na jedné straně cituje zrušující rozsudek s výtkou překvapivosti — a na straně druhé tuto překvapivost prodloužuje. Rozsudek krajského soudu je dále nezákonný z důvodu, že potvrdil správní rozhodnutí (v obou stupních) založená na rozptylové studii, která měla za podklad v podstatě smyšlená data — tedy rozhodnutí vydaná bez zjištění stavu věci.

[22] V další části kasační stížnosti stěžovatelka rozporovala odůvodnění krajského soudu, proč neprovedl dokazování ohledně vadnosti vstupních dat pro rozptylovou studii (bod 77). Předně, žalovaný „nevysvětlil“ správnost postupu, pouze odkázal na to, že rozptylovou studii zpracovala autorizovaná osoba a dále, že použití odhadu stavu ovzduší na základě měření z jiných stanic je běžným postupem. Skutečnost, že nějaký postup je běžný, zažitý, dle stěžovatelky ještě neodůvodňuje závěr, že výsledky takového postupu musí být správné. Ani zpracování autorizovanou osobou nemůže vyloučit přezkum uvedeného postupu správním orgánem, natož nezávislým soudem; k tomu stěžovatelka odkázala na nálezy Ústavního soudu ze dne 7. 5. 2020, sp. zn. I. ÚS 3937/18. Stěžovatelka je přesvědčena, že to samé, co Ústavní soud dovodil pro posuzování postupu lékařského zařízení a zdravotnických znaleckých posudků platí i pro posuzování zpracování rozptylových studií; podle citovaného nálezu je totiž „rozptylová studie“ jen jedním z důkazů (ne odbornou osobou zjevná posvátná pravda) — a proto je přípustná protiargumentace — a také důkazy, které mají vyvrátit správnost této „rozptylové studie“ (a to i jejich vstupních dat — jejichž volbou lze podstatně změnit výsledky).

[23] Stěžovatelka připomíná, že v žalobě napadala také hlukovou studii — mj. proto, že nezohledňuje skutečnost, že pozemky, na nichž má být umístěna projednávaná stavba, již nejsou užívány jako areál ČSAD. Krajský soud toto odmítl (bod 85 a 86) s tím, že nelze zohlednit „přechodně utlumený provoz“; vyšel přitom z cca 4 roky starého rozsudku, který částečně cituje. Stěžovatelka tvrdí, že takový závěr je nesprávný a v přímém rozporu s podklady v řízení, neboť v průběhu řízení bylo prokázáno, že areál ČSAD je přestěhován do jiného místa (na sever od ul. Meziříčské) a pozemky dřívějšího areálu koupila osoba zúčastněná na řízení (stavebník). Stěžovatelka upřesňuje, že přezkum závazného stanoviska vydaného KÚ Zlín, MZP ze dne 4. 1. 2016 v Olomouci vycházel ze zjišťovacího řízení k rekonstrukci silnice I/35, ve kterém ovšem není posouzen vliv dopravy vozidel ze silnice I/35 s kumulací dopravy k hlavnímu příjezdu k OD Kaufland z nové světelné křižovatky silnice I/35 — výjezd z autobusového nádraží (zde byla přesunuta doprava ČSAD z bývalého areálu ČSAD, kde má dnes stát OD Kaufland, a parkování autobusů, přičemž rozptylová studie chybně konstatuje, že tato doprava autobusů odpadla, pravdou však je, že byla posunuta blíže rodinnému domu stěžovatelky). Toto posouzení v rozptylové studii schází a správní soudy se ve svých rozsudcích touto námitkou nezabývaly.

[24] Krajský soud dle stěžovatelky dále správně rozpoznal, že žalovaný (a ani prvostupňový orgán) neměly relevantní podklady pro vyhodnocení indukované dopravy. Míra indukované dopravy je přitom podstatným údajem pro posouzení záměru a jeho vlivů na životní prostředí a je vadou napadeného rozsudku, když tuto skutečnost zlehčuje — což pak soudu umožňuje ignorovat nedostatky ve zjištění stavu věci správními orgány. Jestliže krajský soud zjistil, že žalovaný jen *spekuluje* ohledně indukované dopravy (v důsledku blízkosti dalších obchodních

pokračování

domů), měl dle názoru stěžovatelky vyvodit závěr o nezákonnosti žalovaného rozhodnutí pro vadu rozhodování bez zjištění stavu věci. Jestliže tak neučinil, je napadený rozsudek nezákonný.

[25] Další část námitek stěžovatelka směřovala k vadnému přezkumu závazného stanoviska EIA; domnívá se, že došlo k neporozumění vznesených námitek — jejich podstatou bylo to, že závazné stanovisko EIA (pro Kaufland Rožnov) vychází ze stavu, kdy nebyla ještě rozšířena ulice Meziříčská, kdy ještě nebyly vybudovány nové (světelné) křižovatky. Stanovisko EIA se tak v důsledku následné realizace dopravních staveb stalo neaktuální — a právě toto byl důvod požadavku na jeho přezkum. Stěžovatelčina námitka je přitom srozumitelná a dostatečně konkrétní i přes její stručnost — stanovisko EIA (s ohledem na své stáří) vychází ze stavu, který byl v reálu mezitím změněn.

[26] Celkově se správní soudy v dosavadním řízení nezabývaly a neposoudily zhodnocení vlivu na životní prostředí u nově zbudované okružní křižovatky ul. Meziříčská a nájezd na parkovací plochy OD Kaufland. Konkrétně stěžovatelka namítá, že se správní soudy nezabývaly jejími námitkami stran negativního vlivu oteru brzdových destiček na lidské zdraví; skutečnosti, že vozidla budou na nově vybudovaných světelných křižovatkách zastavovat a rozjíždět se. Je přitom úlohou správních orgánů, aby zjistily stav věci (tj. i to, jaké látky jsou relevantní, rizikové pro lidské zdraví) bez toho, že by toto museli účastníci vyjmenovávat.

[27] Krajský soud dále opomněl, že OD Kaufland není žádným malým záměrem, ale velkým obchodním domem, s velkým parkovištěm, zásobovací rampou a plochou přímo naproti rodinnému domu stěžovatelky - a že tedy bude naopak podstatným zdrojem dopravy (aktivitou, která dopravu indukují, která je na zásobování nákladními vozy a na příjezdu a odjezdu zákazníků bytostně závislá). Argumentace rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 25. 9. 2014, č. j. 22 A 7/2013 - 90 je tak naprosto nepřipadná, a krajský soud měl proto pečlivě odůvodnit, proč se odchyluje od závěrů Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 31. 1. 2012, 1 As 135/2011 - 246). Odkaz krajského soudu na pečlivé posouzení záměru ze strany správních orgánů je naprosto nekonkrétní, když nijak nevyvrací stěžovatelčinu argumentaci spočívající v tom, že území je již nadlimitně zatíženo; napadený rozsudek je proto nepřezkoumatelný a nezákonný.

[28] Stěžovatelka rovněž poukazuje na to, že závazné stanovisko z hlediska ochrany před hlukem je podmíněno tím, že v domech, kde bude docházet k překračování hygienických limitů, dojde k učinění opatření spočívajícímu ve výměně oken. Tedy — nelze-li provést výměnu oken (pro nesouhlas stěžovatelky), není splněna podmínka závazného stanoviska — a není-li splněna podmínka, nelze jej považovat za souhlasné.

[29] Závěrem stěžovatelka namítá nesoulad navrhované stavby s územním plánem — s jeho požadavkem odclonění OD Kaufland od sousedních obytných ploch vzrostlou zelení. Žalovaný tvrdil, že na pozemcích p. č. X a X nelze splnit podmínku územního plánu prostorového uspořádání stavby, neboť dle vyjádření stavebníka se na těchto parcelách nacházejí jiné stavby, které díky svému účelu neumožňují zajištění odclonění areálu od sousedících obytných ploch výsadbou zeleně. Tímto ovšem žalovaný konstatoval a nepřímou potvrdil, že podmínka územního plánu pro Rožnov pod Radhoštěm je nerealizovatelná a tudíž nenaplnitelná.

[30] Stěžovatelka podotýká, že z jejích námitek a její žaloby celkově vyplývají důvody, proč dojde k narušení pohody bydlení a zdravého životního prostředí — je to ostatně evidentní i z charakteru stavby, její blízkosti k nemovitosti stěžovatelky a skutečnosti, že právě naproti domu stěžovatelky je zásobovací vstup, vjezd. Výtka krajského soudu, že tato námitka není konkrétně odůvodněna, a je proto stěžovatelce nesrozumitelná — jestliže krajský soud dovede

najít odůvodnění, proč je umístění záměru v zatížené lokalitě možné (bod 95 napadeného rozsudku), pak stejně tak dobře může vyčíst z námitek stěžovatelky a její žaloby, proč a jak je odůvodněno narušení pohody bydlení a zasažení zdravého životního prostředí.

[31] Stěžovatelka proto s ohledem na uvedené navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu, jakož i předcházející rozhodnutí správních orgánů, zrušil.

Vyjádření žalovaného

[32] Žalovaný ke všem bodům kasační stížnosti stěžovatele a) uvádí, že argumentace je účelově modifikována dle formulací obsažených v jednotlivých rozsudcích správních soudů a tato modifikace původní odvolací a žalobní argumentace stěžovatele posunula kasační stížnost za hranici její přípustnosti ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s.

[33] Stěžovatel sice namítá, že důvodem kasační stížnosti je skutečnost, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu, nicméně toto tvrzení je dle žalovaného účelové a argumentace stěžovatele je založena na skutečnostech, které v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí buď vůbec neexistovaly, nebo nebyly v odvoláních či žalobách vůbec namítány.

[34] Vzhledem k výše uvedenému žalovaný navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost pro její nepřipustnost dle § 104 odst. 4 s. ř. s., případně pro nepřipustnost dle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. odmítl. V případě, že Nejvyšší správní soud shledá kasační stížnost přípustnou, žalovaný navrhuje, aby kasační stížnost pro její nedůvodnost zamítl.

[35] Ke kasační stížnosti stěžovatelky b) se žalovaný nevyjádřil.

Vyjádření osoby zúčastněné na řízení I) - Kaufland Česká republika v.o.s.

[36] Osoba zúčastněná na řízení považuje předložené stížnosti zejména za nepřipustné, neboť jimi nebyl naplněn požadavek přípustnosti stanoven v § 104 odst. 3 s. ř. s., dle kterého je kasační stížnost přípustná pouze v případě, je-li namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. Kasační stížnosti však jdou nad rámec takových přípustných námitek, když dílem napadají nedostatečnost skutkových zjištění na straně krajského soudu, resp. opomenutí provedení důkazů ohledně správnosti stanovení vlivu záměru na životní prostředí, ačkoliv uvedené nebylo Nejvyšším správním soudem vytýkáno jako vada, kterou byl krajský soud pro účely přijetí závěru o nedůvodnosti žalob povinen napravit; dílem pak napadají rozsudek krajského soudu - zejména stěžovatelka b) pro tvrzené vady, které však nebyly jakkoliv předmětem přezkumu Nejvyššího správního soudu.

[37] Stěžovatelé ve své stížnosti interpretují závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu a namítají, že tyto byly krajským soudem chybně pochopeny, když dle jejich názoru byl ze strany Nejvyššího správního soudu udělen závazný pokyn pro provedení dalšího dokazování ve věci. Tento závěr je však dle názoru osoby zúčastněné na řízení zcela lichý. Námitku ohledně pochybnosti o správnosti vstupních dat Nejvyšší správní soud považoval za nedůvodnou. Úvaha Nejvyššího správního soudu (bod 54) stran zmínky o absenci důkazů pro odůvodnění původního rozsudku krajského soudu, na kterou stěžovatelé poukazují, nepochybně pouze podtrhovala chybný postup na straně krajského soudu v předchozím řízení, kdy dle Nejvyššího správního soudu krajský soud nejen, že chybně přehlédl faktickou dostatečnost odůvodnění územního

pokračování

rozhodnutí dle správního spisu, ale pro vznesení uvedených pochybností zároveň ani neodkázal na jakýkoliv důkaz, proč tak činí.

[38] Nejvyšší správní soud dal ve svém rozsudku (bod 54) zúčastněné osobě jako stěžovateli za pravdu, že výběr stanic byl stanoven odpovídajícím způsobem, reprezentativnost stanic Zlín a Vsetín byla určena odborným pracovištěm standardní uznávanou a používanou metodou, město Rožnov pod Radhoštěm se v nachází v presumovaném dosahu 50 km, a že tedy nepřísluší správnímu orgánu, natož soudu posuzovat, zda měla či neměla být některá „místní specifika“ - vzdálenost stanic od daného území, členitost terénu mezi oběma body či reprezentativnost vybraných měřících stanic při stanovení vstupních dat vyloučena, resp. promítnuta do úpravy vstupních dat, jak uvádí krajský soud; jinými slovy, zda hodnoty takto vědomě odbornými osobami stanovené, mají být ještě dále jinými osobami upravovány, resp., zda je povinen je správní orgán dále zdůvodňovat, a zda má posuzovat vhodnost vstupních dat či dokonce samotnou správnost používané metodiky. Pokud následně krajský soud tento právní názor převzal, nelze než tento postup považovat za zcela v souladu s právními předpisy. Krajský soud v bodě 77. rozsudku dostatečně odůvodnil, proč nepřistoupil k provedení dalších důkazů navrhovaných zejména zúčastněnou osobou, příp. pak stěžovateli. Navrhovanými důkazy měla být prokazována materiální správnost dat ohledně imisního zatížení použitých v rozptylové studii, přičemž soud takové důkazy považoval v návaznosti na názor Nejvyššího správního soudu za nadbytečné.

[39] Osoba zúčastněná na řízení dále vyslovila nesouhlas s úvahami stěžovatelky b) ohledně překvapivosti postupu krajského soudu. Rozsudek Nejvyššího správního soudu byl zcela určitý, srozumitelný a obsahoval výše nastíněné právní názory, jejichž respektování nemohlo objektivně na straně stěžovatelky b) vyvolat dojem překvapení. Pokud tedy Nejvyšší správní soud uvedl, že posuzování správnosti vstupních dat získaných zákonem aprobovaným postupem krajskému soudu nepřísluší, pak je zcela bez překvapení, že k provádění dalšího materiálního zkoumání platnosti takových dat soud nepřistoupil.

[40] Osoba zúčastněná na řízení poznamenala, že kasačním důvodem mohou být pouze důvody taxativně vymezené v § 103 s. ř. s. Vytýkají-li stěžovatelé rozsudku krajského soudu nedostatečnost skutkových zjištění, resp. opomenutí provedení navržených důkazů, nejde o důvod, pro který lze podat k Nejvyššímu správnímu soudu kasační stížnost.

[41] S ohledem na uvedené, osoba zúčastněná na řízení navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnosti stěžovatelů zamítl.

[42] Osoba zúčastněná na řízení II), S. M., vyjádření ke kasačním stížnostem nepodala.

[43] Nejvyšší správní soud se kasačními stížnostmi zabýval nejprve z hlediska splnění formálních náležitostí a shledal, že obě kasační stížnosti byly podány včas, ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), osobami oprávněnými, neboť stěžovatelé byli účastníky řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a jsou každý jednotlivě zastoupeni advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[44] Rozsudek krajského soudu je napadán kasační stížností opakovaně, tentokrát jsou ale stěžovateli oba žalobci.

[45] Podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s je kasační *stížnost nepřijatelná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.*

Nejvyšší správní soud se tak nemůže zabývat znovu věcí, u které již jedenkrát svůj právní názor vyslovil, a to v situaci, kdy se tímto právním názorem krajský (městský) soud řídil (srov. náleží Ústavního soudu ze dne 8. 6. 2005, sp. zn. IV. ÚS 136/05).

[46] K přípustnosti opakované kasační stížnosti lze dále odkázat na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2011, č. j. 1 As 79/2009 - 165, v němž se konstatuje: „*Opakovaná kasační stížnost, v níž stěžovatel vznesl pouze námitky, které mohl uplatnit již v předešlé kasační stížnosti, je podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. nepřipustná. Ze zákazu opakované kasační stížnosti platí výjimky pro případy, kdy Nejvyšší správní soud zrušil rozhodnutí soudu pro procesní pochybení, nedostatečně zjištěný skutkový stav, případně nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí. Posouzení toho, které námitky mohl stěžovatel uplatnit již v předešlé kasační stížnosti, závisí na konkrétních okolnostech případu.*“

[47] Z výše uvedeného je patrné, že v kasačním řízení nelze podruhé přezkoumávat ty právní otázky, které byly přezkumu již podrobeny Nejvyšším správním soudem v řízení o první kasační stížnosti. Podstatné je zde, že zákaz opakování kasační stížnosti se vztahuje na právní otázky, přičemž je nerozhodné, kdo podal první kasační stížnost a kdo podává kasační stížnost druhou. Není tedy překážkou uplatnění § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. a odmítnutí druhé kasační stížnosti, pokud k první kasační stížnosti žalovaného správního orgánu byly určité právní otázky Nejvyšším správním soudem posouzeny a tytéž otázky požaduje přezkoumat žalobce či jiný účastník řízení resp. zúčastněná osoba, tedy někdo jiný než žalovaný správní orgán jako původní stěžovatel. Rozhodné je výlučně to, zda druhou kasační stížností jsou k posouzení nastoleny tytéž právní otázky, které již byly posouzeny v řízení o první kasační stížnosti.

[48] O takový případ se jedná i v nyní projednávané věci. Nejvyšší správní soud v předchozím zrušujícím rozsudku konstatoval: „[53] *Nejvyšší správní soud tedy nesdílí závěr krajského soudu, že žalovaný pochopil rozsudek Krajského soudu v Ostravě v užším smyslu, protože se zabýval toliko vlastním použitím matematického modelu a nezduodnil, proč jsou data použitelná s ohledem na umístění stacionárních měřičů ve Zlíně a Vsetíně, zejména neargumentoval konkrétní situací v území, členitostí terénu, pohořím mezi měřicími stanicemi a Rožnovem pod Radhoštěm, typem zástavby. Nejvyšší správní soud především poukazuje na obsah správního spisu, zejm. jeho nově doplněné studie, z nichž vyplývají odpovědi rovněž na použitelnost (tedy i vhodnost) dat z dotčených měřicích stanic pro dané území v Rožnově pod Radhoštěm. Dle názoru Nejvyššího správního soudu úvaha o správnosti použití matematického modelování úrovně emisního zatížení v Rožnově pod Radhoštěm na základě měření ve Zlíně a ve Vsetíně a současně ani úvaha o vhodnosti vstupních údajů použitých do tohoto výpočtu v rozptylové studii v novém správním rozhodnutí, které na všechny tyto otázky dává podrobné odpovědi, nechybí; správní orgán vycházel přitom nejen ze zdůvodnění obsažených ve vyjádřeních k rozptylové studii a ze sdělení OŽPZE ze dne 21. 7. 2016, ale rovněž opřel své závěry o vlastní šetření v databázi ČHMÚ shromažďující informace o úrovni znečištění v lokalitě Rožnov pod Radhoštěm. Nad rámec toho správnost, resp. srovnatelnost použitých vstupních údajů byla navíc zjišťována i na základě aktuálních údajů zveřejňovaných na mapách ČHMÚ, byť nikoli v souvislosti s tímto řízením. Jinými slovy, aktuální měření, byť pro přezkoumávanou věc nemají přímý význam, potvrdila správnost použitých údajů při zpracování rozptylové studie. Nelze tedy přisvědčit krajskému soudu v tom, že odůvodnění napadeného rozhodnutí stálo pouze a jen na ceně a délce měření.*“

A dále v odst. 54: „*Nejvyšší správní soud má [...] za to, že pokud byl výběr měřicích stanic pro stanovení emisního pozadí v Rožnově pod Radhoštěm proveden v souladu se zákonem odpovídajícím způsobem, byla-li reprezentativnost stanic Zlín a Vsetín určena odborným pracovištěm standardní uznávanou a používanou metodou, město Rožnov pod Radhoštěm se v nachází v presumovaném dosahu 50 km, nepřísluší správnímu orgánu, natož soudu posuzovat, zda měla či neměla být některá „místní specifika“ - vzdálenost stanic od daného území, členitost terénu mezi oběma body či reprezentativnost vybraných měřicích stanic při stanovení vstupních dat vyloučena, resp. promítnuta do úpravy vstupních dat, jak uvádí krajský soud; jinými slovy, zda hodnoty takto vědomě odbornými osobami stanovené, mají být ještě dále jinými osobami upravovány, resp., zda je povinen*

pokračování

je správní orgán dále zdůvodňovat, a zda má posuzovat vhodnost vstupních dat či dokonce samotnou správnost používané metodiky. Nicméně, pokud krajský soud k takovému závěru dospěl, učinil tak bez provedení dokazování a zachování práva na spravedlivý proces. Tvrzení a důkazy, které na podporu svých tvrzení nyní předkládají stěžovatelé až v kasační stížnosti (např. znalecký posudek Františka Heziny) v reakci na odůvodnění napadeného rozsudku, nemůže Nejvyšší správní soud hodnotit, neboť tak dosud neučinil krajský soud.“

A v odst. 57: „Nejvyšší správní soud uzavírá, že po přezkoumání spisového materiálu dospěl k závěru, že žalovaný se v souladu s právním názorem Krajského soudu v Ostravě v druhém odvolacím řízení podrobně zabýval použitím matematického modelování koncentrace škodlivých částic v ovzduší na základě využití nejlépe vypovídajících (co do počtu měřených škodlivin) a použitelných měřících stanic namísto měření škodlivých částic přímo na místě; řádně odůvodnil, proč způsob výpočtu koncentrace škodlivých látek vlivem umístěvaného záměru v rozptylové studii pro dokumentaci o posouzení vlivu záměru na životní prostředí byl dostatečným, vhodným a standardním postupem.“ (pozn. zvýrazněno soudem).

[49] Nejvyšší správní soud tedy zavázal krajský soud ohledně posouzení vlivu stavby na emisní zatížení území jasným právním názorem, který krajský soud respektoval a rozhodl v jeho intencích (bod 74 a násl. napadeného rozsudku); poukázal přitom na odůvodnění žalovaného v napadeném rozhodnutí na str. 35-39 a 52-55, obsahujícím vysvětlení toho, proč je potřeba při zkoumání budoucích poměrů použít matematický model, a taktéž podrobného odůvodnění použití dat z měřících stanic ve Vsetíně a Zlíně, nikoli ze stanic, které se nacházejí blíže Rožnovu pod Radhoštěm. Krajský soud uzavřel, že „[s] ohledem na shora uvedené závěry, kdy Nejvyšší správní soud konstatoval, že krajskému soudu nepřísluší hodnotit specifika území a vstupní data (za situace, kdy žalovaný vysvětlil použití matematického modelu, zákonnost použití této metody a současně výběr měřících stanic nebyl v rozporu se zákonem), krajský soud neprovedl k důkazu posudek č. 041/1/2018 ze dne 24. 9. 2018, který se zabýval způsobem modelování a vstupními daty, generální rozptylovou studií Zlínského kraje z roku 2011, vyhodnocením experimentálního měření kvality ovzduší v Rožnově pod Radhoštěm a ve Vsetíně, ani výsledk doc. V., neboť tyto důkazy navrhli účastníci k prokázání skutečností týkajících se vstupních dat.“

[50] Námitky stěžovatelů stran vhodnosti vstupních dat pro rozptylovou studii jsou tedy nepřipustné.

[51] Namítají-li stěžovatelé neprovedení jimi navrhovaných důkazů, pak k tomu zdejší soud připomíná znění § 77 odst. 2 s. ř. s., podle něhož „[v] rámci dokazování může soud zopakovat nebo doplnit důkazy provedené správním orgánem, neupraví-li zvláštní zákon rozsah a způsob dokazování jinak. Soud jím provedené důkazy hodnotí jednotlivě i v jejich souhrnu i s důkazy provedenými v řízení před správním orgánem a ve svém rozhodnutí vyjde ze skutkového a právního stavu takto zjištěného.“ Z uvedeného je zřejmé, že žalobce se v rámci řízení před krajským soudem může domáhat provedení dosud neprovedených důkazů, mají-li prokázat rozhodné skutečnosti ke dni rozhodování správního orgánu. V této souvislosti je vhodné zmínit rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2007, č. j. 1 As 33/2006 - 99 (publikovaný pod č. 1275/2007 Sb. NSS), dle kterého „ustanovení § 77 odst. 2 věty první s. ř. s. je faktickou transpozicí požadavku tzv. 'plné jurisdikce' coby atributu práva na spravedlivý proces. Soud při svém rozhodování nesmí být omezen ve skutkových otázkách jen tím, co zde nalezl správní orgán, a to ani co do rozsahu provedených důkazů, ani jejich obsahu a hodnocení ze známých hledisek závažnosti, zákonnosti a pravdivosti. Soud tedy zcela samostatně a nezávisle hodnotí správnost a úplnost skutkových zjištění učiněných správním orgánem a zjistí-li přitom skutkové či (procesně) právní deficity, může reagovat jednak tím, že uloží správnímu orgánu jejich odstranění, nabrání či doplnění, nebo tak učiní sám. V případech, kdy soud přistoupí k vlastnímu dokazování, tedy opakuje důkazy provedené již předtím správním orgánem, nebo provede důkazy jím dosud neprovedené, hodnotí provedené důkazy jednotlivě i v souhrnu tak, aby došlo k jejich vzájemnému skloubení a provázání s důkazy provedenými a zhodnocenými správním orgánem

a soud nadále vychází ze skutkového a právního stavu takto zjištěného, ovšem ve vztahu ke správnímu orgánu s důsledky předvídanými v § 78 odst. 5 a 6 s. ř. s.

[52] Kromě uvedeného pochopitelně platí, že rozhodnutí, které z navržených důkazů provede a které nikoli, je výlučně na úvaze soudu (§ 52 odst. 1 s. ř. s.); to jej však nezabavuje povinností takový postup odůvodnit (viz např. rozsudek NSS ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004 - 89, publikovaný pod č. 618/2005 Sb. NSS). Přitom soud zvažuje rozsah doplňování dokazování tak, aby nenahrazoval činnost správního orgánu.

[53] Z protokolu o jednání před krajským soudem (č. l. 321 a násl.) se podává, že krajský soud k důkazu sdělil podstatný obsah listiny vydané žalovaným „Prodloužení platnosti stanoviska“ ze dne 19. 6. 2019, bez vyjádření účastníků k provedenímu důkazu. Zbývající důkazní návrhy byly usnesením zamítnuty. V odůvodnění rozsudku k tomu krajský soud uvedl, že tyto důkazy navrhli účastníci k prokázání skutečností týkajících se vstupních dat, což ovšem s ohledem na dodržení zákonných hledisek ze strany žalovaného krajskému soudu nepřislušelo posuzovat. Jinými slovy, stěžovatelé se po krajském soudu dožadovali prokazování materiální správnosti dat ohledně imisního zatížení použitých v rozptylové studii, jehož provedením by fakticky došlo k přenesení těžiště dokazování ze správního orgánu na soud. V posuzované věci by se navíc jednalo o zopakování důkazů, které jsou oběma stranám sporu a rovněž soudu z předloženého rozsáhlého spisového materiálu známy, a to již ze správního řízení, anebo jejich přečtením, resp. provedením během jednání u krajského soudu dne 26. 6. 2018 (č. l. 181 a násl.).

[54] S ohledem na shora uvedené lze tedy konstatovat, že výhrady stěžovatelů ke způsobu, jakým krajský soud přistoupil k jejich důkazním návrhům, nejsou oprávněné a nelze ani hovořit o překvapivosti rozhodnutí krajského soudu, nepřistoupil-li k provádění dalšího materiálního zkoumání platnosti dat v rozptylové studii. Krajský soud dostal své povinnosti navrhované důkazy buď provést, nebo odůvodnit jejich neprovedení; jeho závěr o nadbytečnosti navrhovaných důkazů byl učiněn v souladu se zákonem.

[55] Podstatou dalších kasačních námitek stěžovatelky b) je její nesouhlas s navrhovanou stavbou obchodního domu, projevující se ve spektru rozličných vytykánych vad (negativní vliv OD Kaufland na kvalitu ovzduší, nedostatečné posouzení otázky zvýšení hluku před domem stěžovatelky, absence souhlasu s výměnou oken, nedostatečné odstínění zelení, zhoršení pohody bydlení). Stěžovatelka v kasační stížnosti však v podstatné míře pouze doslovně opakuje svoji argumentaci ze správního řízení i z žaloby, s níž se již vypořádal krajský soud. Takto konstruované kasační námítky nejsou polemikou s právními závěry krajského soudu, ale spíše snahou o opakovaný přezkum napadeného rozhodnutí. Nejvyšší správní soud již na tomto místě předesílá, že se s posouzením krajského soudu ztotožňuje a pro úplnost na něj odkazuje.

[56] Vytyká-li pak stěžovatelka b) nevypořádání námítky ohledně akustického tlaku, exhalací z dopravy, dopravního zatížení a kvalitou ovzduší a možným vlivem utlumení provozu v areálu ČSAD v době rozhodování správních orgánů, pak k tomu Nejvyšší správní soud dodává, že ve zrušujícím rozsudku dal stěžovatelce za pravdu v tom, že se žalovaný touto částí námitek učiněných v podání ze dne 8. 4. 2013 výslovně nezabýval. V nynějším rozsudku proto krajský soud zkoumal, jak mu uložil Nejvyšší správní soud, zda tato vada měla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí v kontextu všech vyjádření a vypořádání opakovaných či obsahově obdobných námitek, jelikož ne každé procesní pochybení má za následek nepřezkoumatelnost či nezákonnost vydaného rozhodnutí ve věci. Krajský soud konstatoval, že v napadeném rozhodnutí byly nejčastější námítky shodující se u více odvolatelů vypořádány společně; krajský soud výslovně popsal, v jaké části odůvodnění napadeného rozhodnutí byly stěžovatelce předestřeny závěry a úvaha žalovaného. Ačkoli se tak žalovaný výslovně nezabýval druhou částí

pokračování

bodů 7 odvolání, nemohlo dle krajského soudu dojít k zásahu do veřejných subjektivních práv stěžovatelky b).

[57] S uvedeným závěrem krajského soudu lze souhlasit. Nejvyšší správní soud z odůvodnění napadeného rozhodnutí mimo jiné ověřil, že jeho součástí je vypořádání odvolacích námitek, které jsou všem odvoláním společné (str. 27 a násl.), a tedy obsahujícím i námitky stěžovatelky b), stran námitek směřujících do stanoviska EIA, zvýšení dopravního zatížení (str. 31), urbanistické a architektonické nevhodnosti (str. 33), zhoršení kvality ovzduší a překročení hlukových limitů (str. 35) a zhoršení pohody bydlení (str. 39). Jinak řečeno, námitky stěžovatelky neobsahovaly jiné argumenty než ty, které byly obsaženy v námitkách ostatních odvolatelů a s nimiž se žalovaný v rozhodnutí o odvolání vypořádal.

[58] Nejvyšší správní soud konstatuje, že neshledal žádný důvod, pro který by měl rozsudek krajského soudu zrušit. Krajský soud se věcí řádně zabýval, přezkoumatelným způsobem se vypořádal s relevantními žalobními námitkami, své závěry náležitě odůvodnil; přitom v nich nikterak nevybočil ze zákona ani z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu. Nejvyšší správní soud proto obě kasační stížnosti ze shora uvedených důvodů podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. jako nedůvodné zamítl.

[59] Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s. Jelikož stěžovatelé neměli v řízení o kasační stížnosti úspěch, nemají právo na náhradu nákladů tohoto řízení; žalovanému v řízení o kasační stížnosti nevznikly náklady nad rámec jeho úřední činnosti, proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

[60] Osobám zúčastněným na řízení Nejvyšší správní soud nepřiznal náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť jim ve smyslu § 60 odst. 5 s. ř. s. neuložil žádnou povinnost. Ze spisové dokumentace rovněž nevyplývá, že by osobám zúčastněným na řízení v průběhu řízení o kasační stížnosti vznikly nějaké náklady a že by důvody zvláštního zřetele hodné odůvodňovaly přiznání náhrady nákladů řízení.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.)

V Brně dne 18. června 2021

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu